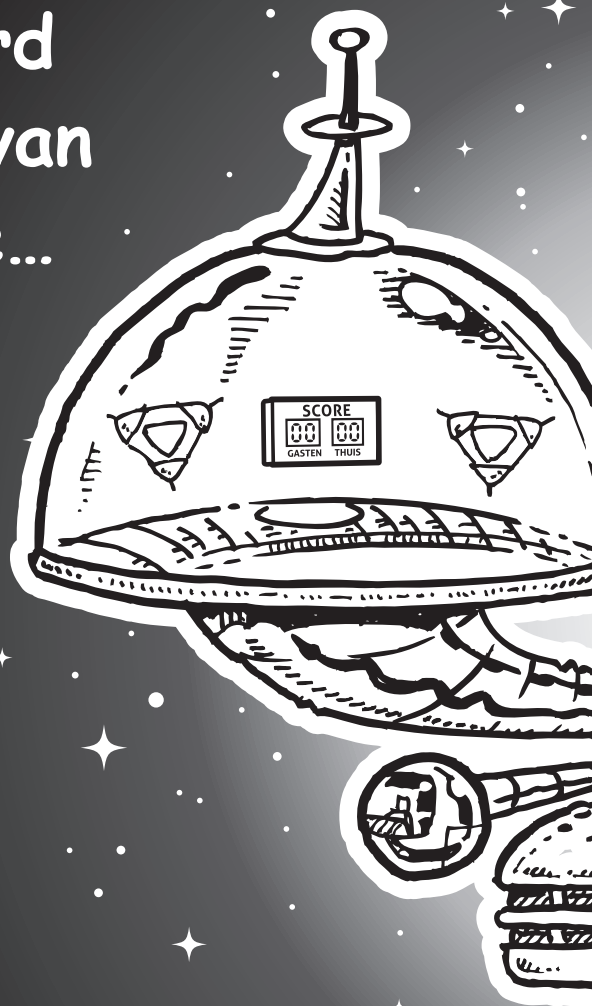

A white planet with a ring system is centered on a grey background filled with small white stars. The planet is tilted, and the rings are also tilted. The text "DAG 1" is written in the center of the planet.

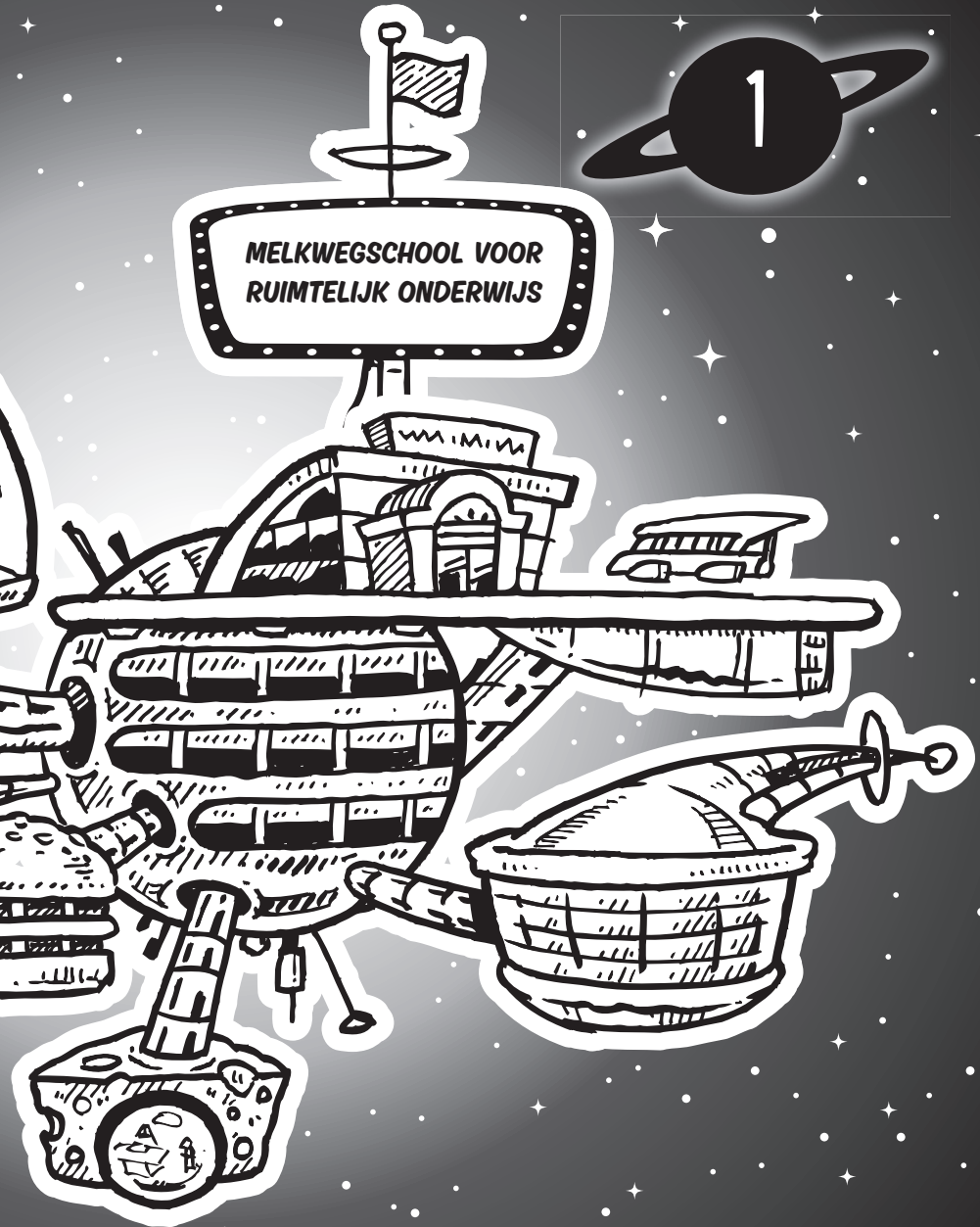
DAG 1

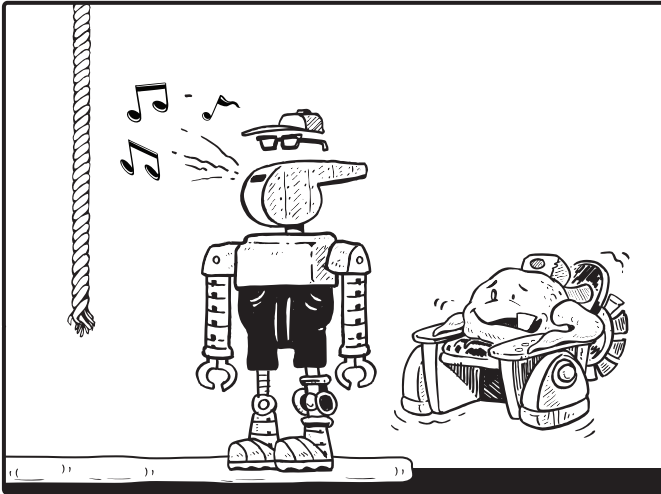
529 biljard
kilometer van
de aarde...

MELKWEGSCHOOL VOOR
RUIMTELIJK ONDERWIJS

‘Oké, allemaal even hier komen. Weten jullie nog dat ik gisteren zei dat we morgen zouden gaan klimmen? Helemaal tot bovenin, iets wat nog nooit iemand heeft gehaald in al die jaren dat ik gymles geef? Welnu, vandaag is morgen, en we klimmen in dit touw hier.’

Tuurlijk weet ik dat nog, coach Ed. En mijn maatje Rand-El ook.

Hij bedacht toen namelijk dat dit mijn mega-actie ging worden, de actie die niemand ooit meer zou vergeten. Kelvin Klosmo, de jongen die tot bovenin kwam.

En ik hoop dat jullie allemaal mijn advies hebben opgevolgd en gisteravond voor het slapengaan een paar extra push-ups hebben gedaan, want jullie zullen elk beetje kracht nodig hebben om dit touwtje hier aan te kunnen. Het slingert, het is glad, en het is ruim tien meter lang.’

Weet je, wij denken: als ik eenmaal iets écht cools heb gedaan vergeet iedereen dat ik deed alsof ik superslim was toen ik pas op deze school aan het andere eind van de Melkweg kwam. En dan noemen ze me misschien geen Genie meer. Je weet wel, op zo’n spottende manier. Zoals wanneer je een klein kind Brandweerslang noemt. Of een verlegen kind Meneer Mondig. Dat is dus het idee. Het geplaag wordt namelijk behoorlijk irritant.

‘Goed, even een paar tips. Ik wil niet opscheppen, maar in ’87 was ik wél kampioen paalklimmen van het Delta District. Dus ik weet waar ik het over heb.’

Ik vroeg Rand-El waarom hij dacht dat het mij wél zou lukken, als niemand het ooit gehaald had tot bovenaan? Ik ben niet sportief. Ik bedoel, als mijn rugzak vol zit, kom ik 's ochtends met moeite de shuttlebus in.

Hij zei dat ik relaxed moest blijven, dat hij voor alles had gezorgd.

‘Oké, nog vragen?’

‘Ja, mogen we onze armen aan ons
lijf vast laten zitten?’

‘Tuurlijk... als jullie kiezen voor de
gemakkelijke optie. Goed, wie gaat
er eerst?’

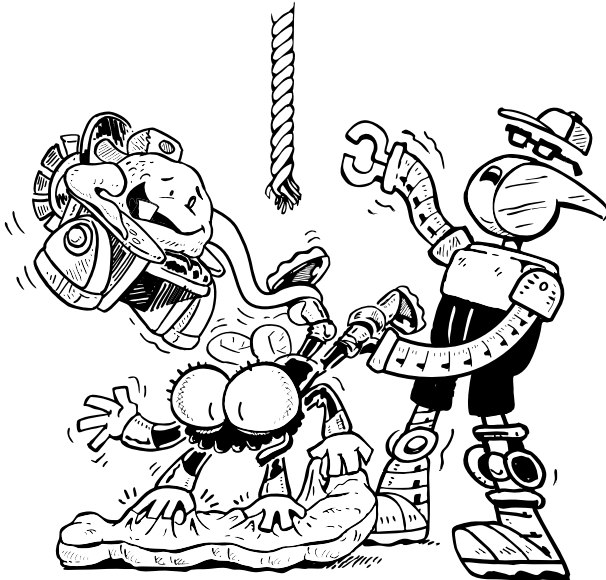

Danny Dubvleugel. Hij staat bekend om zijn plakvingers. En dan bedoel ik niet er-zit-jam-op-mijn-handen plakkerig. Ik heb het over ik-heb-een-bak-lijm-over-mezelf-heen-gegooid-en-ben-toen-in-een-ton-teer-gevallen plakkerig. Ik heb een keer geprobeerd een balspel met hem te doen. Hij kon

supergoed vangen, maar de bal teruggooien lukte niet. En hoe vaak hij ook zegt: ‘Geef me de vijf, gast’, Danny Dubvleugel wil je echt géén high five geven. Geloof me maar. Hem zou het wel moeten lukken om in dat touw te klimmen, geen probleem. Hoe glad het ook is.

Danny haalt het twee meter-streepje en glijdt weer omlaag. Het kost tien minuten om hem van de mat los te trekken.

Lot wil wel als tweede. Zij is de beste sporter die ooit heb gezien. Als iemand het kan, is zij het. Ik bedenk

me nu pas: misschien had ik haar gewoon moeten vragen om met een Kelvin-masker op tot bovenin te klimmen.

Lot haalt het drie meter-streepje en verder niet. Waar is dit touw eigenlijk van gemaakt? Vaseline?

Ik knik naar Rand-El. ‘Superidee van je. Ik mag blij zijn als ik mijn voeten van de grond krijg.’

Rand-El geeft me iets aan.

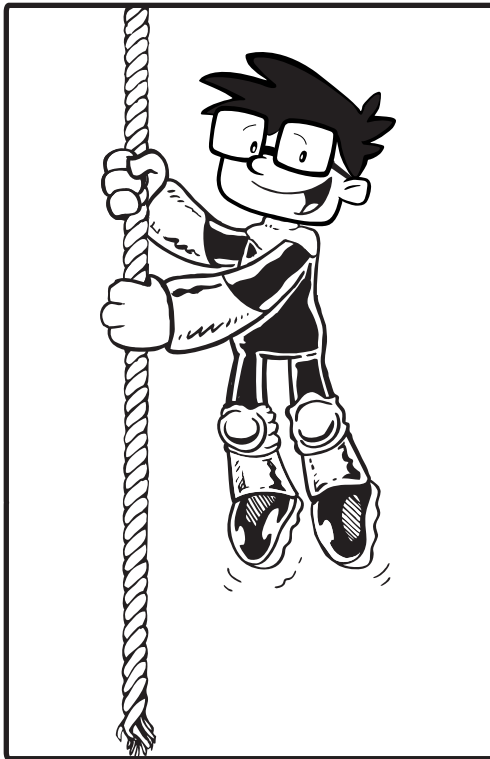
‘Wat zijn dat?’

‘Antizwaartekrachtschijven. Mijn moeder gebruikt die als ze de meubels wil verplaatsen in onze woonkamer. Stop ze in je schoenen. Als het jouw beurt is aan het touw, klik je met je voeten en ze gaan aan. Dan vlieg je gewoon tot boven in het touw!’

Weet je? Misschien heeft Rand-El wel gelijk. Ik schuif de schijven in mijn schoenen en zeg dat ik

als volgende wil gaan. Nadat ik in mijn handen heb gespuugd en gewreven voor het effect, grijp ik het touw vast en klik mijn voeten tegen elkaar. En plotseling voel ik me gewichtloos. Ik begin te klimmen.

Wow! Dit kan lukken!